

ԲԱՆԱՍԵՂԾԱԿԱՆ

Մ Ա Հ Ո Ւ Ա Ն

Քանի կուգամ քեզի մօտ, արձանացեալ ո՛վ Ըսուներ,
Լըռութենէդ լըռութիւն կ'առնեն շրթներս կարծես.
Երբոր հեռուն էիր դեռ՝ ո՛րքան յանախ քեզի ես
Թեթեւօրէն եմ խօսած ու կարգացած հըրաւէր...

Մինչ կը տեսնեմ քեզ հիմա, անշարժ ու դէմքս կանգուն,
Իբրեւ դուռ մը բարձրաբերձ՝ համբան յանկարծ աւարտող,
Որմէ կ'անցնինք ու կ'իյնանք գուրի մը մէջ մըրթողող,
Որմէ դարերը անցան, որ կ'սպասէ դարերուն...

Եւ եթէ չեմ սարսափիր յամբ սակայն ապահով
Մերձեցումէն հասակիդ՝ որ կը մեծնայ ամէն օր,
Կը մըտածեմ բայց քեզի լըռութիւնով եւ ուժով...

Յատերժութիւնդ որ առնէ պիտի իմ կեանքս անցաւոր՝
Կուսայ կանխաւ բաշխէ անանցին շողքը փարթամ
Եւ քու սրնունդդ է, ո՛վ Մահ, որ ես հիմա կ'որոնամ...:

1932

Վ.Ա.ՀԱՆ ԹԷՒԷԷԱՆ

Ա Ն Ջ Ր Ե Ի Է Ն Վ Ե Ր Ջ

Շըբունջ մը մե՛ղմ՝ որ կը լայննայ ծառէ ծառ...

Անհատին մէջ՝ համանուագն իրերու...

Աստուածութիւնը տարբերուն՝ անըսպառ

Արարչութեան օրհոսքիւնն յորդ կը հեղու:

Համակ կեռոյթ է ժիր կանաչն անհատին,
Ա՛ւսդ մ'է կախուած շուրթէն ամէն տերեւի,
Հեռո՛ւն, տուներ ջահերու պէս կը վառին,
Ու լուռ կ'երգէ հողն իր կարօ՛սն արեւի:

Խայտանքն ինչպէ՛ս, ծաղիկներու շունչերէն,

Աղօթքի պէս կը փաթթուի հովերուն...

Միջոցին մէջ անյայտ ուժե՛ր կը քեւեն

Ու բոյսերուն կու տան սարսուռ մը բեղուն:

Հեռուներէն՝ հունչը յոգնա՛ծ զանգերուն...

Չորերուն մէջ կէս-երանգներ կը յածին,

Ու կը ժըպտի պահն յուզումով մ'ակաղձուն.

— Ո՛վ է քերթողն այս լուսասառ քերթուածին...:

Մութը կ'իջնէ շոնանհատին կողերէն.

Հանդիսատէր անգործութիւն մը չորս դին.

Լըռութեան հաւտ բաբախումին ընդմէջէն

Ես կը լըսեմ հեւքն յըղութեան խորհուրդին...:

Պոռմանա, Մայիս 1933

Վ.Ա.ՀԷ-Վ.Ա.ՀԵԱՆ